

Arrest

nr. 190 023 van 25 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 5 april 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 februari 2010 dienden verzoekers een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 8 juni 2010 nam het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 24 juni 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Bij arrest nr. 47 782 van 3 september 2010 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 20 september 2010 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onvankelijk.

Op 7 november 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag ongegrond.

Op 23 december 2013 dienden verzoekers een aanvulling in van de reeds afgesloten aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet en voegden een medisch attest bij gedateerd op 25 november 2013 op naam van verzoekster.

Op 23 januari 2014 werden verzoekers bevolen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinqies*). Tegen die beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad. Bij arresten nummers 130 572 en 130 573 van 30 september 2014 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de bijlage 13*quinqies*.

Op 9 april 2014 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 4 september 2014 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 9 april 2014 onontvankelijk. Tegen die beslissing stelden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Op 4 september 2014 kregen verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten en diezelfde dag werd de beslissing genomen waarbij een inreisverbod gedurende twee jaren werd opgelegd (bijlage 13*sexies*).

Bij arrest nummer 143 176 van 14 april 2015 verwierp de Raad eveneens het beroep ingesteld tegen de beslissing van 4 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard.

Op 26 mei 2015 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 3 juni 2015 bracht de arts-adviseur advies uit.

Op 5 juni 2015 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 26 mei 2015 onontvankelijk.

Op 6 augustus 2015 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 18 november 2015 verklaarde de gemachtigde die aanvraag zonder voorwerp. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad.

Op 18 november 2015 beval de gemachtigde verzoekers onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Bij arrest nr. 174 922 van 20 september 2016 verwierp de Raad het beroep gericht tegen de beslissing van 18 november 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp werd verklaard.

Op 7 november 2016 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 13 februari 2017 bracht de arts-adviseur het volgende medisch advies uit:

“S. A.

Vrouwelijk
nationaliteit: Servië
geboren op [...]1982

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 07/11/2016 en 24/06/2010 te vergelijken.

Betrokkene legt in de aanvraag dd. 7/11/2016 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor dd. 30/9/2016 en 4/10/2016. Uit beide medisch getuigschriften blijkt dat het nog steeds dezelfde pathologie van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 24/6/2010. Op het standaard medisch getuigschrift dd. 30/9/2016 en 4/10/2016 wordt geen nieuwe medische aandoening aangetoond voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde pathologie."

Op 15 februari 2017 verklaarde de gemachtigde die aanvraag onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.11.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

*X., B. (R.R.: [...])
Geboren te M. P. op [...]1974
+ partner: S., A. (R.R.: [...])
Geboren te V. op [...]1982
+ minderjarige kinderen:
-X., A.; ° [...]2002
-X., Q.; ° [...]2004
-X., A.; ° [...]2010
Nationaliteit: Servië
Adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 24.06.2010 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 07.11.2016 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 13.02.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk."

Op 15 februari 2017 nam de gemachtigde eveneens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in het eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij lichten hun eerste middel toe als volgt:

“Verzoekers zijn de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekers hebben geen contact meer met zijn land van hun herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoekers beroepen zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Al hun dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België.

Verzoekers verblijven reeds 7 jaar in België. Zij hebben in hun land van herkomst niks meer van bezittingen. Alles werd verkocht om de overtocht naar België te kunnen maken.

Verzoekers beroepen zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)

Verzoekers menen dat gelet op de situatie in hun thuisland, met name de zeer vijandige omgeving , de afhankelijkheid van verzoekster ten aanzien van de andere gezinsleden ten gevolge van haar medische situatie, het niet redelijk is van de verwerende partij om zich te verschuilen achter een tijdelijke verwijdering. Verzoekers zijn van oordeel dat de verwerende partij zich in casu heeft laten leiden door een overdreven formalisme en meent dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door aan te nemen dat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM geen buitengewone omstandigheid vormt.”

Ter zitting erop gewezen dat dit eerste middel klaarblijkelijk betrekking heeft op een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM “als buitengewone omstandigheid” terwijl thans een beslissing voorligt die stoelt op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, deed de raadsvrouw van verzoekers afstand van dit middel.

In hun tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de “beginselen van behoorlijk bestuur”.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoekers beroepen zich tevens op art. 3 EVRM. Aldus motiveert het EHRM in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.). Verzoekers menen dat dit in casu het geval is.

Een terugkeer naar het land van oorsprong zou een verergering betekenen van de gezondheidstoestand van verzoekster die zich dan ook niet correct en adequaat zou kunnen laten verzorgen. Bovendien kan men enerzijds in Servië niet beschikken over een aanvaardbaar kwalitatief niveau van medische verzorging anderzijds bestaat er geen systeem van sociale zekerheid waarop ss kunnen terugvallen. Verzoekers wijzen erop dat zij ingeval van terugkeer het slachtoffer zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien zij teruggewezen zou worden naar Servië, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers nalaten te duiden welk beginsel van behoorlijk bestuur, dat een verzamelnaam is, werd geschonden. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Waar verzoekers in theorie stellen dat artikel 3 van het EVRM een ruimere bescherming biedt dan de Conventie van Genève van 28 juli 1951, een absoluut karakter heeft en geen enkele uitzondering lijdt, kunnen zij gevolgd worden. Ook de invulling van artikel 3 van het EVRM door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) in medische dossiers, houdt inderdaad niet langer in dat het enkel van toepassing kan zijn op zieke vreemdelingen die zich in een terminale of kritieke fase van hun ziekte bevinden. Zo stelde het EHRM in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 dat het gaat om “*situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)*”.

Echter het betoog dat een terugkeer naar Servië een psychologische ontreddeering en een verergering zal betekenen van de gezondheidstoestand van verzoekster en dat men in Servië niet beschikt over een aanvaardbaar kwalitatief niveau van medische verzorging of geen systeem van sociale zekerheid gaat voorbij aan de grondslag van de thans bestreden beslissing.

Deze beslissing steunt op artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° [...];

2° [...]

3 [...]

4° [...];

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

In casu werd de aanvraag niet onontvankelijk verklaard omdat de arts-adviseur van oordeel zou geweest zijn dat de ziekte kennelijk geen ziekte is in de zin van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet maar enkel omdat de ingeroepen elementen volgens het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 februari 2017 reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag. Het betoog aangaande de beoordeling van de ziekte zelf en of voldaan is aan de vereisten van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet of de vraag of de ziekte een graad van ernst bereikt heeft om een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen inhouden in geval van terugkeer diende aangevoerd te worden tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard op 7 november 2013. Deze beslissing werd echter nooit aangevochten bij de Raad.

Geheel ten overvloede blijkt echter dat uit het vernoemde arrest Paposhvili blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Er moeten nog steeds ernstige aanwijzingen voorliggen dat verzoekster, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting. Verzoekers kunnen niet voorhouden dat dit blijkt uit de voorgelegde stukken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en van het vertrouwensbeginsel.

Ze lichten het derde middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing en het medisch advies van de arts-adviseur waarop deze is gebaseerd, stellen louter dat er geen sprake is van een nieuwe pathologie.

Artikel 9ter, §3, 5° voorziet dat een aanvraag onontvankelijk wordt verklaard wanneer “de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag” reeds werden ingeroepen. Deze elementen beperken zich echter niet tot de pathologie.

Uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij rekening hield met alle ingeroepen elementen bij de huidige aanvraag.

Verwerende partij beperkte zich tot het nakijken of het om eenzelfde pathologie ging, maar liet na te motiveren over en onderzoek te doen naar de nefaste evolutie van de pathologie, de noodzaak tot nieuwe behandeling, de onbeschikbaarheid van deze behandeling in verzoekers land van herkomst en de stappen die verzoeker zette om een behandeling te kunnen verkrijgen in zijn land van herkomst na de afwijzing van zijn vorige aanvraag.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde reeds dat het niet is uitgesloten dat een verandering van de noodzakelijke behandeling een nieuw element in de zin van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet kan uitmaken. (RvV 30 januari 2015, nr. 137.677)

Ook oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet geen ‘nieuwe diagnose’ vooropstelt maar wel elementen die niet reeds in het kader van een vorige aanvraag werden ingeroepen.” (RvV 25 juni 2014, nr. 126.127)

Verwerende partij miskent de door verzoeker aangereikte gegevens en het geheel van de elementen in het administratief dossier. Zij handelt kennelijk onredelijk door de uitvoerig gemotiveerde en gedocumenteerde aanvraag af te wijzen louter omwille van de vaststelling dat in beide voorgelegde standaard medisch getuigschriften eenzelfde pathologie werd ingeroepen. Niet enkel het standaard medisch getuigschrift moest worden onderzocht, maar wel het geheel van argumenten en documenten dat verzoeker aanvoerde.

Verwerende partij schendt hiermee de bovenvermelde wettelijke bepalingen. De ‘nieuwe elementen’ in de zin van artikel 9ter, §3, 5° Vw. zijn immers ruimer dan verwerende partij insinueert in de bestreden beslissing. De inhoud van deze bepaling wordt te beperkt geïnterpreteerd. Bovendien doet verwerende partij geen zorgvuldig en grondig onderzoek, zoals vereist door artikel 3 juncto 13 EVRM en de zorgvuldigheidsplicht.

Ook schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht. In deze zin verwijst verzoeker naar het arrest 126.537 van 1 juli 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: “Wanneer het bestuur in haar bestreden beslissing letterlijk motiveert dat “de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd is”, terwijl verzoeker bij zijn nieuwe aanvraag (...) recente medische attesten bijbrengt, die nog niet eerder ter beoordeling voorlagen en verzoeker in zijn aanvraag zelf expliciet wijst op en argumenteert omtrent een verandering en evolutie van diens medische toestand, vermag het bestuur niet te motiveren dat de gezondheidstoestand van verzoeker ‘ongewijzigd’ is wanneer zij niet minstens bespreekt in haar motivering waarom deze evolutie of verandering volgens het bestuur een ‘ongewijzigde medische toestand’ van de persoon van verzoeker behelst.”

Besluitend stellen verzoekers dan ook vast dat niet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle voorliggende gegevens, minstens dat zij kennelijk onredelijk handelde door in casu louter op basis van het vaststellen dat dezelfde aandoening voorligt vast te stellen dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijken.

Om al deze redenen moet de bestreden beslissing vernietigd worden.”

De Raad stelt vast dat verzoekers nalaten toe te lichten op welke wijze het vertrouwensbeginsel wordt geschonden, dermate dat dit onderdeel van het derde middel onontvankelijk is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers voeren aan dat het medisch advies louter is gebaseerd op de vaststelling dat er geen sprake is van een nieuwe pathologie terwijl artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet enkel spreekt van een onontvankelijke aanvraag indien “de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen”. Verzoekers menen dat niet met alle ingeroepen elementen, argumenten en documenten van de aanvraag is rekening gehouden. De gemachtigde en de arts-adviseur hebben nagelaten te motiveren over de nefaste evolutie van de pathologie, de noodzaak tot nieuwe behandeling, de onbeschikbaarheid van de behandeling en de stappen die verzoeker zou gezet hebben om een behandeling te kunnen verkrijgen in het land van herkomst na afwijzing van de vorige aanvraag.

Verzoekers verwijzen in deze naar rechtspraak van de Raad in die zin waarin de Raad heeft gesteld dat geen nieuwe diagnose is vereist en dat het niet is uitgesloten dat een verandering van de noodzakelijke behandeling een nieuw element vormt. Verzoekers achten de inhoud van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet te beperkend geïnterpreteerd.

Verzoekers kunnen in theorie gevolgd worden waar zij stellen dat een motivering in het kader van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, niet enkel een vergelijking vergt van de diagnose waartoe werd geconcludeerd in het kader van een vorige aanvraag en in een navolgende aanvraag. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het “de ingeroepen elementen ter ondersteuning” van de aanvragen om verblijfmachtiging zijn die met elkaar moeten worden vergeleken.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Hieruit blijkt dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag betrekking hebben op de ziekte, de graad van ernst, de noodzakelijk geachte behandeling, en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst.

Bijgevolg kunnen gegevens uit een navolgende aanvraag, die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van “het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling” zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, vijfde lid, hoewel ze niet de diagnose *stricto sensu* van de betrokken vreemdeling betreffen, niet zonder meer beschouwd worden als elementen die reeds werden ingeroepen.

Echter de Raad stelt zich de vraag naar het belang dat verzoekers bij hun betoog hebben. Zij concretiseren hun betoog niet en verwijzen in het algemeen naar de nefaste evolutie van de pathologie, de noodzaak tot nieuwe behandeling, de onbeschikbaarheid van de behandeling en de stappen die verzoekers zouden gezet hebben om een behandeling te kunnen verkrijgen in het land van herkomst na afwijzing van de vorige aanvraag. De arts-adviseur diende de documenten te vergelijken die werden neergelegd voor de aanvraag van 7 november 2016 met die voor de aanvraag van 24 juni 2010. De Raad heeft er het raden naar welke nefaste evolutie verzoekers zouden kunnen bedoelen. Waar ten tijde van de eerste aanvraag er nog sprake was in de medische attesten van een risico op suicide bij stopzetting van de behandeling, wordt dit in de voorgelegde stukken van 30 september 2016 en 4 oktober 2016 door de behandelende artsen niet meer herhaald. Nergens kan een “noodzaak van een nieuwe behandeling” worden uit afgeleid, in tegendeel zijn de voorgeschreven medicijnen nog steeds dezelfde. Wat betreft de voorgehouden onbeschikbaarheid van de behandeling werd in de eerste aanvraag reeds aangehaald dat de behandeling onbeschikbaar zou zijn maar werd die aanvraag ongegrond bevonden en hebben verzoekers nagelaten die aan te vechten. Tot slot verwijzen verzoekers nog naar stappen die in het herkomstland zouden gezet geweest zijn om een behandeling te kunnen verkrijgen, na de afwijzing van de vorige aanvraag, doch er blijkt geenszins dat verzoekers sedert de afwijzing van de vorige aanvraag zijn teruggekeerd naar het herkomstland, laat staan dat vruchteloze stappen zouden gezet geweest zijn om daar voor verzoekster een behandeling te verkrijgen.

Waar verzoekers nog citeren uit een arrest van de Raad, blijkt dat geen gelijkaardige situatie voorlag met de *in casu* voorliggende. De Raad stipte immers aan dat in die aanvraag verzoeker er zelf expliciet

had op gewezen dat er een verandering en evolutie was geweest in diens medische toestand. Thans hebben verzoekers in de aanvraag van 7 november 2016 geenszins de moeite gedaan aan te tonen dat de door hen ingediende aanvraag elementen bevat die niet eerder in de vorige aanvragen werden ingeroepen.

Een louter theoretisch discours zonder enige feitelijke onderbouwing, die evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier, kan de Raad niet overtuigen van het belang bij het middel.

Het derde middel kan evenmin aanleiding geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES